

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: D. T. P., narozený X, státní příslušnost X (dále jen **X**), tohoto času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**),

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 17.7.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2023 č.j. OAM-622/LE-BA07-D06-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 30.6.2023 č.j. OAM-622/LE-BA07-D06-2023 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 17.7.2023 doručenou soudu osobně dne 19.7.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2023 č.j. OAM-622/LE-BA07-D06-2023, jehož kopie byla přiložena, a kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a

řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen **Nařízení**), je Rumunsko.

2. **V žalobě** žalobce nejprve uvedl, že napadá rozhodnutí v celém rozsahu z důvodu, že jím byla zkrácena jeho práva, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný špatně vyhodnotil otázku příslušnosti České republiky (dále jen **ČR**) k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle Nařízení. Napadené rozhodnutí navíc dle jeho názoru odporuje smyslu a účelu Nařízení, poškozuje oprávněné zájmy žalobce a je založeno na neúplně zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný se rovněž dostatečným způsobem nevěnoval možnosti uplatnění diskreční pravomoci dle čl. 17 Nařízení a své rozhodnutí o neuplatnění tohoto práva zdůvodnil velmi vágně a obecně, čímž se dopustil svévole a zneužití institutu správního uvážení.

Důvodem žalobcem podané žádosti jsou především zhoršující se sociální, ekonomické a kulturní podmínky současně s bezpečnostní situací ve Vietnamu. V zemi je obtížné si nalézt důstojnou práci k zabezpečení sebe a své rodiny. Žalobce chtěl žít důstojný život, být řádně zaměstnán, pracovat a užít tak svou rodinu, která se nacházela ve finanční tísní, pročež se rozhodl vycestovat a svou socioekonomickou situaci řešit.

Žalobce zásadně nesouhlasil s rozhodnutím žalovaného, že je Rumunsko stát příslušný k posouzení jeho žádosti. Zároveň mu nepřijde vhodné, aby věc projednával stát, ve kterém nemá zájem pobývat z důvodu legitimních obav o své zdraví a bezpečí. Žalobce je přesvědčen, že nelze přistoupit k jeho předání do Rumunska, neboť by mu tím byla způsobena závažná újma. Vzhledem k tomu, že v Rumunsku podmínky uprchlických středisek a táborů připomínají spíše podmínky táborů nucených prací, je žalobce toho mínění, že mu přemístěním do Rumunska vznikne závažná újma. Žalobce upozornil především na alarmující hygienické podmínky v uvedených zařízeních. Nekompatibilně se v nich šíří různá infekční onemocnění a různé druhy parazitů. Nelze opomenout ani omezené a někdy dokonce žádné příděly jídla pro cizince, kteří často dlouhodobě hladoví a jsou tak ještě náchylnější vůči infekcím a parazitům. Lze shrnout, že vše uvedené potvrzuje systematické nedostatky stran azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v Rumunsku v podobě nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalobce pak zcela odmítá úvahy žalovaného vyjádřené na str. 4 napadeného rozhodnutí stran azylového řízení a situace v azylových centrech. Tyto jsou opřeny o zcela obecné informace o tom, že Rumunsko jako členský stát je vázáno předpisy EU a mezinárodními úmluvami, pročež nebylo dosud vydáno žádné rozhodnutí či stanovisko, které by negativní situaci v Rumunsku oficiálně deklarovalo. Žalobcovu přemístění do Rumunska je tak v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení nepřijatelné.

Žalobce je přesvědčen, že státem příslušným pro posouzení jeho žádosti je právě ČR, neboť se v této zemi aktuálně nachází, právě zde o udělení mezinárodní ochrany požádal a v Rumunsku již půl roku nežije. V ČR by žalobce rád našel práci za účelem zabezpečení svých základních životních potřeb, jakožto i zajištění si důstojného života bez konstantních obav o svoji bezpečnost a zdravotní stav (to vše i ve vztahu k jeho rodině). Žalobce má taktéž zájem žít spořádaně a začlenit se do společnosti. I kdyby snad soud došel k závěru, že v případě žalobce je dána příslušnost Rumunska, je dle názoru žalobce na místě aplikace

diskreční pravomoci dle čl. 17 Nařízení. Zvláštní okolnosti pro aplikaci čl. 17 Nařízení spatřuje žalobce v tom, že se aktuálně nachází na území ČR, protože je nevhodné, aby byl kvůli rozhodnutí o jeho žádosti přemístován do jiné země. Tento proces s sebou nese zvýšené náklady, zejména na zajištění přepravy, a rovněž i další administrativní zátěž. O žádosti žalobce přitom může být velice jednoduše rozhodnuto i v ČR. Žalobce zároveň poukázal na skutečnosti, které uváděl již při pohovoru ke své žádosti, a sice že v Rumunsku je velmi obtížné najít slušně placenou práci a zajistit si tak dostatek finančních prostředků, aby mohl splácet své dluhy ve Vietnamu.

V případě žalobce jsou přitom dány okolnosti, na jejichž základě byl žalovaný povinen úvahu o aplikaci čl. 17 Nařízení učinit (jak žalobce popisoval výše). Žalobce má z pobytu v Rumunsku velké obavy, jeho přesun by navíc odporoval principu hospodárnosti a efektivy správního řízení, přičemž existence těchto okolností je dle jeho názoru relevantním důvodem pro zvážení možnosti převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s čl. 17 Nařízení. Žalovaný nejen, že takovou úvahu vůbec neučinil, ale ani nepředložil jakékoli zdůvodnění tohoto svého postupu. Napadené rozhodnutí je proto z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, navíc trpí i dalšími, výše popsány vadami, které jej rovněž činí nezákonným. Závěrem navrhl žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání.

3. **Žalobce** společně s žalobou také požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 16.8.2023 č.j. 16 Az 16/2023 - 22.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 30.6.2023 č.j. OAM-622/LE-BA07-D06-2023** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení je Rumunsko, jak uvedeno shora. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že dne 12.5.2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 23.5.2023 poskytl žalobce údaje k uvedené žádosti a konkrétně sdělil, že se jmenuje D. T. P., neuzíval žádná jiná jména nebo příjmení. Narodil se X ve X. Je X státní a národní příslušnosti. Je schopen dorozumět se pomocí jazyku vietnamského. Nemá žádné náboženské přesvědčení. Nikdy nebyl politicky aktivní. Je ženatý, jeho manželka T. H. L., narozena X, státní příslušnost X, žije ve X. Má dvě děti, T. T. P., narozena X, státní příslušnost X a T. T. L. P., narozena X, státní příslušnost X. Obě děti žijí společně s matkou ve X. Z Vietnamu odcestoval v říjnu 2019 letecky do Rumunska, kde pracoval do konce února 2023. V Rumunsku měl pracovní smlouvu, ale kvůli covidu firma zavřela a on pracoval na černo jinde. V únoru 2023 odjel vlakem do ČR. Neměl udělené žádné vízum nebo povolení k pobytu v jiných členských státech. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož nemá žádné doklady a byl zadržen policií. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 16.6.2023 v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočnicka jazyka vietnamského. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že z Vietnamu odcestoval v říjnu 2019, protože si napůjčoval moc peněz, proto jel za prací do Rumunska. V Rumunsku byl do února 2023 a následně odjel do ČR. Na území EU vstoupil s pracovním vízem, které měl platné do října 2022. Původní zaměstnavatel pro něj už neměl práci, tak od října 2022 do února 2023 pracoval v Rumunsku nelegálně. V Rumunsku strávil skoro 3 a půl roku, pobýval v bytě ve městě Caluj a pracoval jako skladník v potravinářství. Z Rumunska odešel, protože tam už nebyla práce. Nemá jasný cíl své cesty. O mezinárodní ochranu v ČR požádal, aby zde mohl legálně bydlet a

pracovat. V Praze žije jeho bratranec. Do Rumunska se nechce vrátit, nic mu v návratu nebrání, ale nechce tam.

Žalovaný nejdříve zkoumal, zda vůbec je ve smyslu uvedeného Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. V souladu s čl. 7 Nařízení přistoupil správní orgán k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.

Nejprve žalovaný zkoumal kritérium v čl. 8 Nařízení, k němuž uvedl, že žalobce je osobou zletilou, toto kritérium tudíž nelze v jeho případě aplikovat. Dále uvedl, že jak vyplynulo ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny. Kritéria uvedené v čl. 9, 10 a 11 Nařízení nejsou tedy v případě žalobce aplikovatelné. Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný

zastupovaný členský stát. Podle čl. 12 odst. 4 první alinea Nařízení, pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1,2,3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Žalovaný, na základě informací získaných od žalobce, konstatoval, že jmenovaný byl dne 12.5.2023, kdy učinil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem rumunského povolení k pobytu, s platností od října 2019 do října 2022 a zároveň do podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR neopustil území členských států. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 4 Nařízení. Žalovaný tak dne 29.5.2023 požádal Rumunsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Z důvodu zajištění žalobce požádal správní orgán rumunskou stranu o urychlenou odpověď na základě článku 28 Nařízení. Lhůta na odpověď byla stanovena do 12.6.2023. Správní orgán do stanovené lhůty neobdržel z Rumunska odpověď, tudíž v souladu s článkem 25 odst. 2 Nařízení stanovil Rumunsko odpovědným členským státem s datem vyhovění žádosti dne 13.6.2023 (tzv. implicitní souhlas).

Dále se žalovaný zabýval, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Rumunsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 14.6.2023. Jmenovaná zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti správní orgán konstatuje, že v souladu s Nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce a z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci

přemístění žalobce na území Rumunska. Žalovaný dále uvedl, že na úrovni EU, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Rumunsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopno zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Žalovaný tak dospěl k názoru, že žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Správní orgán nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 Nařízení. Na základě výše uvedeného konstatoval žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území ČR shledal nepřipustnou a v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

5. **Žalovaný dne 7.8.2023** ve svém vyjádření k žalobě mimo jiné uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či Nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Dále odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí, kdy postupoval v souladu s Nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný dále zopakoval důvody aplikace čl. 12 odst. 4 Nařízení. Co se týká námitek ohledně nedostatečného posouzení dle čl. 17 Nařízení, toto zakotvuje pouze diskreční oprávnění členského státu, na jehož použití není právní nárok, přičemž z citovaného nařízení neplyne ani povinnost správního orgánu jeho nevyužití odůvodňovat. Jedná se o výjimku ze závazných kritérií pro určení příslušnosti a užití tohoto ustanovení je výlučně věcí uvážení členského státu, nikoli oprávněním žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud tento procesní postup rozhodující orgány členského státu nezvolí a postupují dle standardních pravidel, nemají povinnost tento svůj postup odůvodňovat. Tento postup je dle žalovaného v souladu s judikaturou správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 26.5.2016, č.j. 2 Azs 113/2016-26, usnesení NSS ze dne 28.7.2016, č.j. 9 Azs 118/2016-36, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48). Ani skutečnost, že na území ČR má jmenovaný přítelkyni, nevede dle názoru žalovaného k nutnosti postupu dle článku 17 Nařízení. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotné Nařízení a že by byl žalobce nějakým způsobem zkrácen na svých právech, a je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné, proto navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu jako nedůvodné.
6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 30.6.2023 i ve vyjádření

žalovaného ze dne 7.8.2023 neodpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 30.6.2023 žalobci předáno dne 7.7.2023.

7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 4 s.ř.s. zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
9. Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
11. Dle čl. 12 odst. 4 Nařízení pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
12. Na úvod soud konstatuje, že hlavním smyslem existence Nařízení je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Dle rozsudku NSS ze dne 9. 11. 2020, č. j. 5 Azs 65/2020-31 „V rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, se správní orgán nezabývá věcnými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž konkrétním důvodem její nepřípustnosti.“ Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle Nařízení zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, ale k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řešil, zda byly naplněny podmínky pro postup dle čl. 12 odst. 4 Nařízení. V průběhu správního řízení žalobce opakovaně uváděl, že přicestoval do Rumunska na základě pracovního víza s platností do října do října 2022, nemá u sebe cestovní doklad a dne 12.5.2023 požádal o mezinárodní ochranu v ČR.
14. Žalovaný dospěl k závěru, že byl dne 12.5.2023, kdy učinil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem rumunského povolení k pobytu, s platností od října 2019 do října 2022 a zároveň do podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR neopustil území členských států. Z toho důvodu tak považoval za nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 4 Nařízení.
15. Soud však shledává tento závěr správního orgánu jako lichý, neboť je v rozporu se skutkovými zjištěními. Žalovaný sám dospěl k závěru, že žalobce byl držitelem rumunského povolení k pobytu, soudu však není jasné z čeho tak žalovaný usuzuje, když žalobce opakovaně uvádí, že byl držitel rumunského víza a nikoliv povolení k pobytu, současně žalovaný nemá k dispozici cestovní doklad žalobce a ani ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný učinil dotaz na Rumunsko, jaké vízum či povolení měl žalobce v Rumunsku. Z toho důvodu má soud za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a zároveň zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
16. V případě pochybností o tom, na základě čeho pobýval žalobce v Rumunsku, měl žalovaný provést dotaz Rumunsku. Pokud byl žalobce opravdu držitelem Rumunského víza s platností do října 2022, jak celou dobu tvrdí, nebude možné přistoupit k aplikaci čl. 12 odst. 4 Nařízení. Čl. 12 odst. 4 Nařízení stanovuje pro svou aplikaci podmínku, aby platnost víza skončila méně než před šesti měsíci. V daném případě tato podmínka pro aplikaci čl. 12 odst. 4 Nařízení nebyla s ohledem na zjištěné skutečnosti očividně splněna. Samotná akceptace Rumunska sama bez dalšího nepostačuje k prokázání správnosti závěrů učiněných žalovaným v napadeném rozhodnutí.
17. Tím, že žalovaný rozhodl na základě výše uvedeného zjištěného stavu, učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a současně rozhodl v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když nezajistil dostatek podkladů k rozhodnutí tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný si především chybně vystačil s rozporuplnou informací rumunských úřadů, která deklarovala příslušnost Rumunska dle čl. 12 odst. 4 Nařízení na základě pravděpodobně již více než 6 měsíců starého víza.
18. S ohledem na neprokázání splnění podmínky pro aplikaci čl. 12 odst. 4 Nařízení, kdy bylo zemí příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určeno Rumunsko, nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobcem vznesené námitky stran neprokázání příslušnosti Rumunska k posouzení jeho žádosti jsou opodstatněné.
19. Soud se dalšími námitkami žalobce nezabýval. Jelikož nebylo prokázáno, že Rumunsko je skutečně státem příslušným za posouzení žádosti žalobce, bude žalovaný povinen ve věci znovu rozhodnout. V takovém případě bude hodnotit aktuální situaci žalobce, stejně jako podmínky v příslušném státě ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Z uvedeného důvodu je vypořádání zbylých námitek neopodstatněné a nesmyslné.
20. Na základě výše uvedeného proto soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm a) a b) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (**výrok I. rozsudku**). Současně ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. zavazuje žalovaného k doplnění správního spisu o důkazy, které prokazují

příslušnost Rumunska pro vyřízení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a doplnění odůvodnění rozhodnutí o konkrétní důvody, v nichž spatřuje naplnění podmínek pro aplikaci čl. 12 odst. 4 Nařízení ve vztahu k Rumunsku. V případě, že bude prokázána příslušnost ČR k rozhodování o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný přistoupí k věcnému posouzení jeho žádosti.

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalobce, který měl ve věci plný úspěch. Žalobce však náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 7. září 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně